

РЕШЕНИЕ

№ 1557

гр. Варна, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Невин Р. Шакирова
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от мл.с. Александър В. Цветков Въззивно гражданско дело № 20223100501537 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 463 от ГПК.

Образувано е въз основа на подадена от „Юробанк България“ АД, чрез процесуален представител адв. Д. М., жалба срещу разпределение по протокол от 11.05.2022 г., по изпълнително дело № 574/2015г. по описа на ЧСИ Д.П.-Я., с което е разпределена постъпилата от публична продажба на собствени на длъжника недвижими имоти сума в общ размер на 439 520,60 лева.

Жалбоподателят сочи, че разпределението в частта, в която в полза на Община Варна е разпределена сумата в общ размер на 50 822,25 лева е неправилно и незаконосъобразно, тъй като с оглед разпоредбата на чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД, с право на предпочтително удовлетворение се ползват вземанията на държавата за данъци върху определен имот или за моторно превозно средство, както и вземания, произтичащи от концесионни възнаграждения, лихви и неустойки по концесионни договори. Счита, че не са налице предпоставки за разширителното тълкуване на разпоредбата, извършено в т. 1.2. от разпределението, в която е посочено, че в полза на Община Варна са присъдени вземания в общ размер на 50 822,25 лева, съставляващи сбор от дължимата сума за местни данъци за продадения недвижим имот в размер на 27 756,01 лева и таксата за битови отпадъци в размер на 23 066,24 лева. С оглед характера на таксата „битови отпадъци“, представляваща вземане за извършена услуга по чл. 62 от ЗМДТ излага твърдения, че същата се ползва с общата привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 6 от ЗЗД, а не както е приел ЧСИ с такава от втори

ред. По изложените съображения моли за отмяна на извършеното разпределение в посочената част.

В срока по чл. 436, ал. 3 от ГПК другият възискател Община Варна, чрез процесуален представител юриск. Ж.Х., депозира възражение, с което оспорва подадената жалба като неоснователна. Счита, че привилегията по чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД е отредена за всички вземанията на държавата/общината/ за данъци върху определен имот и приложението □ само върху вземанията за ДНИ противоречи на общата идея на законодателя за бързо и ефективно събиране на публичните държавни/общински/ задължения на длъжника. По съображения, че данъкът върху недвижим имот като вид вземане се отличава най-вече по публичния си характер, какъвто има и таксата за битови отпадъци за този имот, и тъй като и приходите и от двете вземания постъпват в общинския бюджет, обосновава извода си за липса на основание да се откаже включването на последната в привилегирования втори ред на чл. 136, ал. 1 от ЗЗД. Въз основа на посочените доводи моли подадената жалба да бъде оставена без уважение.

Становище по жалбата от останалите лица по чл. 462, ал. 1 от ГПК не са постъпили.

По делото са приложени мотиви на ЧСИ по обжалваното действие, с които се излагат доводи за неоснователност на жалбата по подробно изложени съображения.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното :

Депозираната жалба е допустима, като подадена в срок от легитимирана страна и срещу подлежащо на обжалване разпределение на съдебния изпълнител.

Изпълнително дело № 20157110400574 по описа на ЧСИ Д.П.-Я. е образувано въз основа на молба Община Варна въз основа на Акт за установяване на задължения по декларация № МД-АУ-42/24.02.2015 г. против длъжника „Камелия Ивемо“ ЕООД със седалище и адрес на управление за следните суми: 6 826,34 лева, представляваща данък върху недвижим имот, ведно със законната лихва от 04.12.2015 г. върху главницата до окончателното погасяване, сумата от 1 568,97 лева, съставляваща лихви върху главницата, сумата от 4 534,98 лева, представляваща дължима такса битови отпадъци, ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата 04.12.2015 г. до окончателното погасяване и сумата от 1 041,59 лева - лихви по акта.

Въз основа на удостоверение по чл. 456 от ГПК по изпълнителното дело е присъединено вземането на Община Варна, предмет на ИД № 20167110400998 по описа на ЧСИ Д.П.-Я., образувано въз основа на Ревизионен акт № МД- РА-022/22.10.2012 г., за сумите: 7 247,21 лева - главница, ведно със законната лихва от 21.10.2016 г., сумата от 23 591,43 лева - главница, ведно със законната лихва от 21.10.2016 г., сумата от 22 401,32 лева - лихви по акта.

На основание удостоверение по чл. 456 от ГПК по изпълнителното дело е присъединено вземането на Община Варна по ИД № 20187110400251 по описа на ЧСИ Д.П.-Я., образувано въз основа на Акт за установяване на задължения по декларация № МД-АУ-

7394/26.08.2016 г., Акт за установяване на задължения по декларация № МД-АУ-10810/27.09.2017 г.

Въз основа на удостоверение по чл. 456 от ГПК по изпълнителното дело е присъединено вземането на Община Варна по ИД № 20207110400079 по описа на ЧСИ Д.П.-Я., образувано въз основа на Акт за установяване на задължения по декларация № МД-АУ-1130/29.01.2018 г.

По силата на удостоверение по чл. 456 от ГПК по изпълнителното дело е присъединено вземането на Община Варна по ИД № 202071104000791 по описа на ЧСИ Д.П.-Я., образувано въз основа на Акт за установяване на задължения по декларация № МД-АУ-10378/27.09.2018 г.

Въз основа на удостоверение по чл. 456 от ГПК по изпълнителното дело е присъединено вземането на Община Варна по ИД № 20217110400685 по описа на ЧСИ Д.П.-Я., образувано въз основа на Акт за установяване на задължения по декларация № МД-АУ-5177-1/15.07.2019 г. Акт за установяване на задължения по декларация № МД-АУ-2081-1/19.11.2020 г.

На 04.10.2021 г. ЧСИ е насрочил публична продан за периода от 24.10.2021 г. до 24.11.2021 г., на седем самостоятелни обекта собственост на длъжника, находящи се в сграда със смесено предназначение Хотел - Пансион, Ресторант, Жилища построена в дворно място, представляващо поземлен имот с идентификатор №10135.2563.74, находящ се в град Варна, с административен адрес: град Варна, вилна зона, ул. „Княз Борис" № 147.

След извършен опис и оценка на възбранените недвижимите имоти – с ид. № 10135.2118.17, е насрочена първа публична продан на 7 от самостоятелните обекти в сградата, при определена съответна начална цена 80% от експертната оценка за всеки, съответно 75440 лева за обект с ид. 10135.2563.724.1.10 и 71200 лева за обект с ид. 10135.2563.724.1.9 за времето от 24.10.2021г. до 24.11.2021г. Съгласно експертно оценъчно заключение процесните имоти представляват обособени обекти с жилищно /хотелско/ предназначение в сграда със смесено предназначение, известна като хотел-ресторант „Камелия“ в гр. Варна. Сградата е на 5 нива, с 15 обособени обекта, в т.ч. заведение за обществено хранене на ниво -1 и обекти със жилищно предназначение и друг вид самостоятелни обекти. Самостоятелен обект с ид. 9 е с площ от 54.77 кв.м. и се състои от дневна със спалня, входно антре и санитарно помещение, а самостоятелен обект с ид. 10 е самостоятелен жилищен обект с площ от 58 кв.м. и се състои от коридор, две стаи и санитарен възел. Пазарната стойност на първия е 89000 лева, а на втория – 94300 лева.

С протоколи от 25.11.2021 г. за обявяване на постъпилите наддавателни предложения и на купувач, за купувач на Апартамент № 5, представляващ самостоятелен жилищен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.10 и на самостоятелен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.9 е обявен ВАРНА КРЕДИТ ГРУП ООД. Купувачът е внесъл в срок разликата между предложените цени и внесени задатъци. Изготвени са постановления за възлагане на недвижимите имоти.

Насрочено е предявяване на разпределение на постъпилите суми от публична продан на Апартамент № 5, представляващ самостоятелен жилищен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.10 и на самостоятелен обект с идентификатор №10135.2563.724.1.9 за дата 16.02.2022 г. След влизане в сила на предявеното разпределение сумите са преведени на взыскателите.

Въз основа на Удостоверение по чл. 456 от ГПК по изпълнителното дело е присъединено вземането на Община Варна по ИД № 20227110400163 по описа на ЧСИ Д.П.-Я., образувано въз основа на Акт за установяване на задължения по декларация № МД-АУ-7611-1/05.11.2021 г.

Взыскателят по делото Община Варна е поискал насочване на изпълнението върху следните недвижими имоти, собственост на длъжника: Апартамент № 2, представляващ самостоятелен жилищен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.7, Апартамент № 3, представляващ самостоятелен жилищен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.6, Апартамент № 4, представляващ самостоятелен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.5, Самостоятелен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.4, Самостоятелен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.8.

С постановление от 01.03.2022 г. на осн. чл. 494, ал. 2, вр. чл. 487 от ГПК е насрочена публична продан на имотите за периода от 06.03.2022 г. до 06.04.2022 г.

С протоколи от 07.04.2022 г. за обявяване на постъпилите наддавателни предложения, за купувач на апартамент № 2, представляващ самостоятелен жилищен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.7, апартамент № 3, представляващ самостоятелен жилищен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.6 е обявен Георги Димитров Панайотов

За купувач на апартамент № 4, представляващ самостоятелен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.5, самостоятелен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.4, самостоятелен обект с идентификатор № 10135.2563.724.1.8 е обявен „ИМОТ ПРОДАЙ БГ“ ООД. Изготвени са постановления за възлагане на недвижимите имоти.

Въз основа на Удостоверение по чл. 456 от ГПК по изпълнителното дело е присъединено вземането на „Юробанк България“ АД по ИД № 20227110400246 по описа на ЧСИ Д.П.-Я., образувано въз основа на Изпълнителен лист издаден на 24.02.2022 г. от ВРС на основание Заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК по ЧГД № 2285/2022 г. на ВРС и Изпълнителен лист издаден на 24.02.2022 г. от ВРС на основание Заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК по ЧГД № 2286/ 2022 г. на ВРС.

След влизане в сила на постановленията за възлагане на недвижими имоти е извършено обжалваното разпределение. Постъпилата вследствие на изпълнителния способ сума 439 520.60 лева, както следва: 1.1 по реда на чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД в полза на ЧСИ, 1.2. в полза на Община Варна сумата от 50 822.25 лева, дължими местни данъци /от които 27 756.01 лева местни данъци за продадения имот и такса битови отпадъци в размер на 23 066.24 лева/, на осн. чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД, 1.4 В полза на взыскателя „Юробанк

България“ АД в размер на 371 162.30 лева, на осн чл. 136, ал. 1, т. 3 от ЗЗД.

Същото не е изпълнителен способ, а чрез него СИ определя кои притезания подлежат на удовлетворяване, какъв е редът за удовлетворяването им и каква сума се полага за пълното или частично изплащане на всяко едно от тях. Тази функция на разпределението налага и режима за проверка законосъобразността на акта, с който то е извършено.

Изхождайки от неговата същност, в съдебната практика се приема, че жалбата срещу този акт може да се основава само на довод за: 1) в неправилно приложение на нормите относно привилегиите и редът на удовлетворяване, който следва от тях; 2) неправилно приложение на чл. 76 ЗЗД; 3) неправилно прилагане на правилото на чл. 136, ал. 3 ЗЗД относно съразмерността на удовлетворяване; 4) грешка в пресмятането на сумите. С оглед препращащата към всички алинеи на чл. 278 от ГПК норма на чл. 463 от ГПК, в производството по разглеждане на жалбата против разпределението окръжният съд прилага правилата на въззивното обжалване. Препращането към правилото на чл. 278, ал. 2 от ГПК, обосновава категоричен извод, че в производството по чл. 463 от ГПК окръжният съд не действа като контролно-отменителна инстанция, а като въззивна такава, с оглед правомощията му при основателност на жалбата да реши спора по същество, като при необходимост събира доказателства. При уважаване на жалбата произнасянето по същество се изразява в промяна на разпределението, без връщане на делото на съдебния изпълнител.

С оглед разпоредбата на чл. 463, ал. 1 ГПК жалбата има суспензивен ефект спрямо цялото разпределение, тъй като сумата, предмет на разпределението, е една и тя се счита заделена до разрешаването на спора. При обжалване на разпределението съдебният изпълнител не може да извършва плащане по него, доколкото е извън неговата компетентност извършването на преценка относно предмета на жалбата и предвид незнаенето кои от оплакванията в жалбата съдът ще приеме за основателни и от там, кои части на разпределението ще бъдат отменени. Ето защо, разпоредбата на чл. 463, ал. 1 ГПК не е основание да се приеме, че във всички случаи предмет на жалбата е цялото разпределение. С оглед диспозитивното начало в гражданския процес – чл. 6, ал. 2 ГПК, предметът на жалбата определя рамките на сезирането на съда, извън които произнасянето е недопустимо.

С оглед наведените в жалбата на вискателя „Юробанк България“ АД оплаквания предметния обхват на произнасянето е ограничен до преценката относно правилността на разпределението на сумата от 23 066.24 лева за дължими такси битови отпадъци като такава подлежаща на предпочитателно удовлетворяване по реда на чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД.

Съдебният изпълнител неправилно е разпределил процесната сума като такава ползваща се с привилегия по т. 2 от цитираната разпоредба, касаеща вземанията на държавата за данъци върху определен имот или за моторно превозно средство.

Това е така, защото съобразно задължителните тълкувания, дадени с ТР № 2/2021 г. на ОСГТК на ВКС с разпоредбите на чл. 136 ЗЗД са уредени изключенията от общото правило на чл. 133 ЗЗД, съгласно което кредиторите имат еднакво право да се удовлетворят

от цялото имущество на длъжника. Тези изключения са установени с императивни процесуалноправни норми, които изчерпателно посочват привилегированите вземания, като регламентират и строго определения ред за последователността на удовлетворяването им. Поради това разпоредбите на чл. 136 ЗЗД следва да се тълкуват стриктно и е недопустимо по пътя на разширително тълкуване на чл. 136, ал. 1, т. 2 ЗЗД към изрично посочените там изключения – привилегированите вземания за конкретни по вид данъци, да се добавят като ползващи се с тази втора по ред специална привилегия, други публични вземания, които не са визираны в разпоредбата. Ако действителната воля на законодателя бе с привилегията по чл. 136, ал. 1, т. 2 ЗЗД да се ползват не само вземанията за данъци за продадения имот, а и вземанията за таксата „битови отпадъци“, той не би използвал единствено понятието „данъци“ (подобен законодателен подход е използван например в разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ, където данъците, митата и таксите са изрично посочени, и то наред с общата формулировка „публичноправни вземания на държавата и общините“). Следователно, вземанията, ползващи се със специалната привилегия от втори ред, са изрично и изчерпателно посочени в чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД, като по този начин законодателят априори е изключил възможността с тази привилегия да се ползват други вземания.

Доколкото публичното общинско вземане не попада сред изрично изброените привилегировани такива от втори ред, същото следва да бъде погасено съобразно общата привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 6 от ЗЗД. Съобразно заключението на приетата по делото и неоспорена от страните ССЧЕ, заключението на което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, при съобразяване на посочения ред на удовлетворяване на спорното вземане, осребрената вследствие на изпълнителния способ сума в общ размер на 439 520.60 лева следва да бъде разпределена както следва – 1.) по чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД – 17 038.75 лева в полза на ЧСИ; 2.) по чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД 27 756.01 лева в полза на Община Варна за местни данъци и такси и изтекли лихви върху главниците, дължими за имотите; 3.) по чл. 136, ал. 1, т. 3 от 394 228.54 лева в полза на „Юробанк България“ АД, представляваща обезпечено с вписана договорна ипотека върху продадените недвижими имоти вземане, произтичащо от договори за банков кредит.

С оглед гореизложеното обжалваният акт на съдебния изпълнител следва да бъде отменен, като сумата от 23 066.24 лева, представляваща дължима на Община Варна такса битови отпадъци, вместо по реда на чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД, бъде разпределена в полза на вискателя „Юробанк България“ АД по реда на чл. 136, ал. 1, т. 3 от ЗЗД, доколкото разпределената сума е недостатъчна за погасяване на вземанията от следващите редове.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ разпределение по протокол от 11.05.2022 г., по изпълнително дело № 574/2015г. по описа на ЧСИ Д.П.-Я., с което е разпределена постъпилата от публична продан сума в общ размер на 439 520,60 лева, **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

Извършва разпределение на сумата от **439 520, 60 лева**, както следва:

1.1. В полза на ЧСИ сума в размер на **17 536,05 лева**, представляваща дължими такси по изпълнението от ТТРЗЧСИ - на осн. чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД;

-11.30 лева - по т. 31 от ТТРЗЧСИ;

-486 лева - по т. 4,5 от ТТРЗЧСИ;

-17038,75 лева - по т. 26 от ТТРЗЧСИ;

1.2. В полза на Община Варна сума в размер на **27 756.01 лева**, дължими месни данъци - на осн. чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД;

1.3 В полза на вискателя „Юробанк България“ АД сума в размер на **394 4228.54 лева**, представляваща обезпечено с вписана договорна ипотека върху продадените недвижими имоти вземане, произтичащо от договори за банков кредит - на осн. чл. 136, ал. 1, т. 3 от ЗЗД.

Решението може да се обжалва пред Варненския апелативен съд в едноседмичен срок от връчването му на страните, на основание чл. 463 ал. 2 7 от ГПК.

След влизането му в сила, препис от решението да се изпрати на ЧСИ Д.П.-Я. за сведение и предприемане на следващите се действия.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____